

Zgodba o strahu in ljubezni

SKRBI IMAJO lahko najrazličnejše vzroke. Nekdo ne more spati, ker ima težave v ljubezni, drugi zopet zaradi neuspeha Olimpije v državnem prvenstvu. Tovariša iz Meseslove ulice verjetno skrbi, kako bo svoj motorni čoln spravil po slabih cestah do morja, njegov sosed si pa morda razbija glavo z mislijo, da mu bodo nacionalizirali vikend... Skratka, sreča ni nikoli popolna.

Tudi Slavica Kragelj, mati treh sinov, je imela zaskrbljen obraz, ko sem jo prvič zagledal na oknu barake Celovška 506. Boječe je odprla vrata in le s težavo sem ji dopedal, kaj bi rad.

»No, mama, saj vendar veš. Pisal bo o tem, kako živimo,« mi je pomagal njen 15-letni sin Filip in jel materi razlagati, da je že večkrat bral podobne stvari.

»A kako živimo? Saj vendar vidite, slabo... Revščina je pri nas.«

»Ali niste v službi?«

»Ne, preveč sem boleha. Živce imam že čisto zrahljane, sploh ne vem več, kako bo šlo naprej. Vedno me je strah.«

»Cesa?«

»Ne vem, vsega! Da mi ne bo uspelo priti z denarjem do konca meseca, da se bo vse še bolj podražilo. Moževa plača in moja socialna podpora, sta za petčlansko družino res zelo malo. Treba je jesti in tudi obleka veliko stane. Včasih, ko ne morem spati, veliko razmišljam. Nič lušno ni živeti. Če bi ne imela tako dobrega moža in zlatih otrok, bi najraje kar umrla.«

»Daj no daj, mama, kaj ti pa je!« jo je tolažil Filip. »Tako hudo spet ni. Sedaj, ko imamo televizor, se imamo pa res lepo.«

V kotu sobe sem že prej opazil lep, bleščeč aparat, pod oknom pa pralni stroj.

Mama ne skrbi, vse se bo dobro končalo, samo da porastem

»Skoraj mesec dni bo tega, kar smo ga kupili,« se je materi razjasnil obraz. »Ne veste, kako težko sem ga privarčevala, lahko rečem, da smo si ga odtrgali od ust, ko so me pa otroci tako prosili. Ampak, pralnega stroja sem bila še bolj vesela. Vzeli smo ga na kredit in ko so ga pripeljali, sem kar jokala od veselja. Tako sem bila hvaležna možu, da je ustregel tej moji davni želji. Sedaj bomo sicer morali še bolj stisniti pas, zaradi obrokov, toda glavno je, da mi ne bo treba več prati na roke. Res, zatega moža imam.«

»Kaj pa ti, si že v službi?« sem pobaral še fantiča, ki je z zanimanjem poslušal najin pogovor.

»Ne še, za finomehanika se učim. To me je še najbolj veselilo.«

»Je pa kar priden. Ko bo tudi on zaslužil, potem bo lažje,« ga je pohvalila mati.

Filip ima še dva brata, Albina in Darka. Nekaj let sta mlajša.

»Tovarišica Kragljeva, ste že kdaj razmišljali o tem, kako je krivičen svet do nekaterih ljudi? Nekateri se valjajo v denarju, drugi pa morajo varčevati, če hočejo sploh živeti...«

Z roko si je podprla glavo in se zastrmela skozi okno:

»Res sva se z možem veliko pogovarjala o tem. Že 22 let dela v Litostroju in za plačo, ki jo dobi, mora trdo garati. Najraje bi se razjokala, saj vem, kako mu je hudo, ker nam ne more nuditi več. Drugi kupujejo vikende in se prevažajo z limuzinami. Pa, saj nikomur ne zavidam. Samo, da bi imela nekaj tisočakov več na mesec, bi bila res srečna. Ni mi za avto, niti za milijone. Veste, najlepše mi je, kadar greva z možem na sprehod v gozd in nama ptički prepevajo nad glavo. Samo, da mi ne bi bilo treba toliko skrbeti zaradi denarja.«

Barako, v kateri stanujejo Kragljevi, bodo kmalu podrli in stanovalce bodo preselili v nove bloke. To je imenitno, boste rekli. Da, to bi bil zares srečen dogodek, če...

»Prav bojim se tega. Kje bomo vzeli denar za najemnino, za kurjavo, elektriko...? Saj nam že sedaj zmanjkuje.«

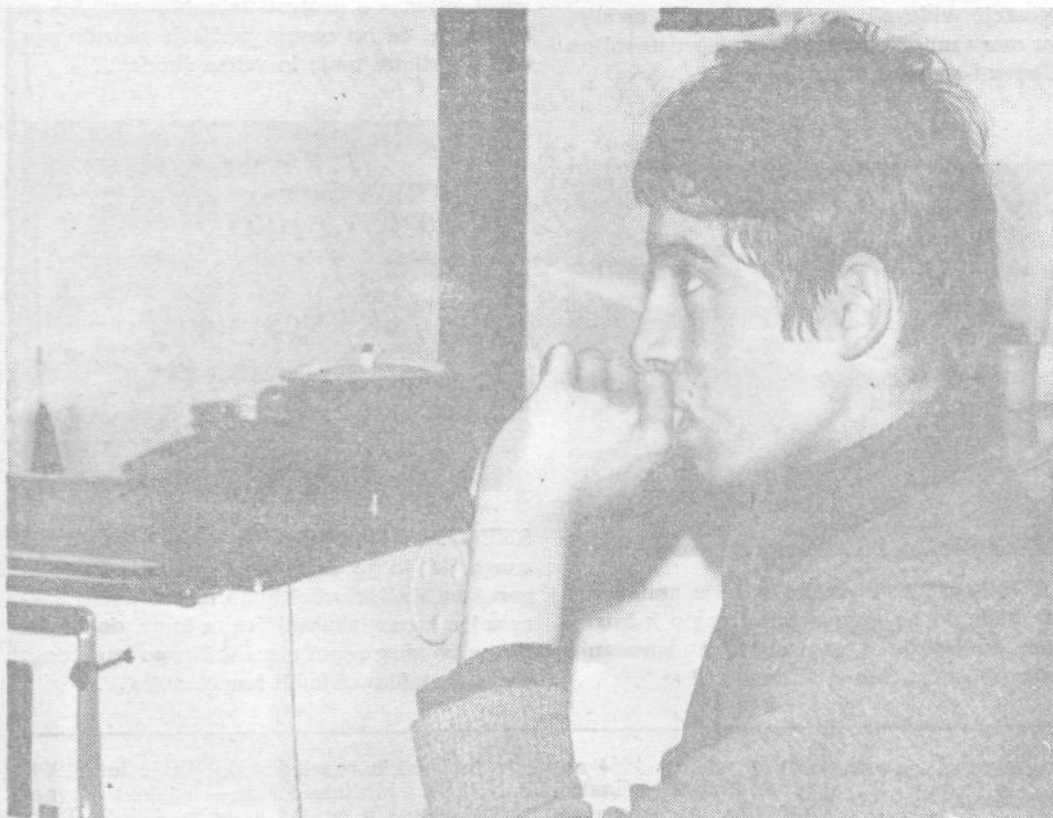
Filip ni tako črnogled in novega stanovanja se že zelo veseli.

»Mama, saj bom tudi jaz kmalu zaslužil!« je vzkliknil z žarečimi očmi. Nasmehnila se mu je in zdelo se je, kot da ga hoče pobožati s pogledom.

Ko sem vstopil v majhno kuhinjo, sem mislil, tu živijo revni ljudje. Toda sedaj se mi dozdeva, da so Kragljevi bogati. Res, nimajo vikenda, niti ne avtomobila in njihov mesec ima preveč dni. Imajo pa nekaj, kar je mnogo bolj dragoceno, kar se ne da kupiti z denarjem! Ljubezen!

In kaj je sploh to — sreča!

Zlatko ŠETINC

Kako bi mamici pomagal?